

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-317/21 - 1

Zaak C-317/21

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

21 mei 2021

Verwijzende rechter:

Tribunal d'arrondissement (Luxemburg)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

12 februari 2021

Verzoekende partij:

G-Finance SARL

DV

Verwerende partij:

Luxembourg Business Registers

Beschikking 2021TALCH02/00245, vastgesteld krachtens de artikelen 7 en 15 van de loi du 13 janvier 2019 instituant un Registre des bénéficiaires effectifs (wet van 13 januari 2019 tot instelling van een register van uiteindelijk begunstigden)

[OMISSIS]

In de zaak (rolnummer TAL-2020-10209)

tussen:

1) De vennootschap met beperkte aansprakelijkheid naar Luxemburgs recht **G-FINANCE SARL**, gevestigd en kantoorhoudende te [OMISSIS] Luxemburg [OMISSIS]

2) **DV**, [OMISSIS] wonende te [OMISSIS] Luxemburg [OMISSIS],

verzoekers [OMISSIS]:

en:

het economisch samenwerkingsverband **LUXEMBOURG BUSINESS REGISTERS**, afgekort **LBR**, gevestigd te [OMISSIS] Luxemburg, [OMISSIS], in zijn hoedanigheid van beheerder van het Register van uiteindelijk begunstigten;

verweerder:

[OMISSIS]

Heeft de tribunal d'arrondissement de Luxembourg (rechter in eerste aanleg Luxemburg, Luxemburg) ter openbare terechtzitting van heden **[Or. 2]**

de volgende beschikking gegeven:

Feiten

Bij brief van 15 november 2019, gericht aan het Register van uiteindelijk begunstigten (hierna: „RUB”) heeft de vennootschap met beperkte aansprakelijkheid G-FINANCE SARL op grond van artikel 15 van de loi du 13 janvier 2019 instituant un Registre des bénéficiaires effectifs (wet van 13 januari 2019 tot instelling van een register van uiteindelijk begunstigten (hierna: „registerwet”), een verzoek ingediend om de toegang tot informatie betreffende de uiteindelijke begunstigde van haar vennootschap te beperken.

Bij aangetekende brief van 30 november 2020 heeft de beheerder van het RUB, het economisch samenwerkingsverband **LUXEMBOURG BUSINESS REGISTER** (hierna: „LBR”), dit verzoek afgewezen.

[OMISSIS]

Vorderingen en middelen van partijen

G-FINANCE en DV vorderen primair:

- het besluit tot afwijzing van 30 november 2020 nietig te verklaren en het verzoek van 15 november 2019 om de toegang te beperken, gerechtvaardigd en gegrond te verklaren;
- derhalve LBR te gelasten om ten gunste van DV de toegang tot de in artikel 3 van de Wet bedoelde informatie over G-FINANCE te beperken tot enkel de nationale autoriteiten, kredietinstellingen, financiële instellingen en

deurwaarders en notarissen die optreden als openbaar ambtenaar, en dit gedurende 3 jaar, te rekenen vanaf de datum van de te geven beschikking, subsidiair vanaf 30 november 2020, de datum van het besluit tot afwijzing, meer subsidiair vanaf 15 november 2019, de datum van het verzoek om beperking van de toegang;

- het LBR te gelasten een kennisgeving te publiceren waarin de beperking van de toegang overeenkomstig artikel 15, lid 4, van de registerwet wordt vermeld;
- subsidiair de zaak naar het LBR terug te verwijzen opdat dit een besluit neemt waarbij ten gunste van DV de toegang tot informatie over G-FINANCE beperkt wordt;
- het LBR te verwijzen in de kosten van het geding;
- de voorlopige tenuitvoerlegging te gelasten zonder voorbehoud van het te geven besluit.

Subsidiair, en voordat de procedure wordt voortgezet, verzoeken verzoekers de Tribunal d'arrondissement om de behandeling van de zaak te schorsen en om het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) [OMISSIS] prejudiciële vragen te stellen: **[Or. 3]**

[OMISSIS]

[Voorstel voor prejudiciële vragen aan het Hof]

Meer subsidiair verzoeken verzoekers de behandeling van de zaak te schorsen en de Cour constitutionnelle (grondwettelijk hof, Luxemburg) prejudiciële vragen te stellen [OMISSIS]:

[OMISSIS]

[OMISSIS] **[Or. 4]**

[Voorstel voor prejudiciële vragen aan de Cour constitutionnelle]

Ter ondersteuning van hun verzoek voeren verzoekers aan dat G-FINANCE een in 2003 opgerichte familiale houdstermaatschappij is, die integraal deel uitmaakt van de Giorgetti-groep, terwijl DV [OMISSIS] haar economisch begunstigde is.

Zij hebben geen kritiek op het beginsel, noch op de doelstellingen van het RUB in het kader van de bestrijding van witwassen en terrorismefinanciering, maar op het feit dat de informatie over de uiteindelijk begunstigde op grond van artikel 30 van richtlijn (EU) 2015/849 en artikel 12 van de registerwet voor eenieder toegankelijk is, zonder dat een legitiem belang hoeft te worden aangetoond.

Verzoekers concluderen in de eerste plaats dat de Europese Unie niet bevoegd is om wetgeving vast te stellen op het gebied van publieke toegang tot het RUB, op

grond dat dergelijke regels geen enkele belemmering wegnemen voor de vrijheden van verkeer en niet bijdragen tot de opheffing van merkbare mededingingsverstoringen, hetgeen nochtans fundamentele voorwaarden zijn voor de bevoegdheid van de Europese Unie.

Zij betogen voorts dat de bepalingen die het grote publiek toegang verlenen tot de in de RUB vervatte informatie in strijd zijn met het evenredigheidsbeginsel van artikel 5, lid 4, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: „VEU”). De litigieuze bepaling is volgens hen namelijk onvolledig en discriminerend, en heeft geen enkele nuttige werking.

De publieke toegang tot informatie over de uiteindelijk begunstigden maakt bovendien inbreuk op bepaalde grondrechten die zijn neergelegd in het Europees Handvest van de rechten van de mens (hierna: „Handvest”) en op het algemeen Unierechtelijk beginsel van bescherming van het zakengeheim.

Opgemerkt zij dat de in hun verzoekschrift aangevoerde argumenten betreffende schending van de artikelen 7 en 8 van het Handvest niet in de pleidooien zijn overgenomen, ofschoon deze vragen reeds ter beoordeling zijn voorgelegd aan het Hof in het kader van verschillende prejudiciële vragen.

Verzoekers betogen evenwel dat met het vrijgeven van gegevens betreffende de uiteindelijk begunstigden van de vennootschappen en diensgevolge van de gegevens betreffende de aandeelhouders, inbreuk wordt gemaakt op het zakengeheim, aangezien de concurrenten daaruit aldus kunnen afleiden en begrijpen op welke markten de ondernemingen actief zijn of zullen zijn, en daaruit de sterke en zwakke punten alsmede de machtsverhoudingen binnen de ondernemingen kunnen afleiden. De anonimiteit bij kapitaaltransacties van een vennootschap is dan niet langer beschermd, hetgeen een schending van het zakengeheim kan opleveren.

De publieke toegang tot informatie over de uiteindelijk begunstigden is eveneens in strijd met artikel 16 van het Handvest, dat de vrijheid van ondernemerschap waarborgt, aangezien op die manier kan worden achterhaald hoe de bedrijfsactiviteiten zijn georganiseerd, en het grote publiek de gelegenheid wordt geboden over te gaan tot agressieve praktijken met betrekking tot economische informatie [Or. 5] en beïnvloedingsstrategieën, hetgeen leidt tot het systematisch bijhouden van de laatste economische vernieuwingen van de vennootschappen en het blootleggen van investeringsstrategieën.

De toegang tot informatie over de uiteindelijk begunstigden leidt derhalve tot schending van de vrijheid van ondernemerschap en diensgevolge tot schending van de vier vrijheden die aan de basis liggen van de interne markt, te weten het vrije verkeer van goederen, personen, kapitaal en diensten.

Verzoekers stellen verder dat artikel 12, lid 1, van het Handvest, betreffende de vrijheid van vergadering en vereniging, is geschonden, omdat de publieke toegang

tot informatie over de uiteindelijk begunstigden een ontmoedigend effect heeft op investeringen in vennootschappen.

Zij concluderen voorts dat het uit artikel 20 van het Handvest voortvloeiende beginsel van gelijke behandeling is geschonden, aangezien vennootschappen en andere juridische entiteiten anders worden behandeld dan trusts, omdat de toegang tot informatie over de uiteindelijk begunstigden van trusts is voorbehouden aan „iedere natuurlijke of rechtspersoon die aantoon een legitiem belang te hebben”. [Zij] zijn van mening dat het verschil in behandeling tussen verschillende categorieën juridische entiteiten niet gerechtvaardigd is.

Bovendien voldoen de beperkingen op de uitoefening van de grondrechten, de eerbiediging van het privéleven, het familie- en gezinsleven en de bescherming van persoonsgegevens niet aan de voorwaarden van artikel 52, lid 1, van het Handvest, met name omdat het evenredigheidsbeginsel niet in acht is genomen.

De beperking op de uitoefening van de grondrechten is evenredig noch noodzakelijk en draagt niet bij aan de verwezenlijking van de doelstellingen van de richtlijn, te weten het bestrijden van witwassen en terrorismefinanciering.

LBR, in zijn hoedanigheid van beheerder van het RUB, refereert zich wat betreft de noodzaak om prejudiciële vragen voor te leggen aan het Hof, aan het oordeel van de rechtbank.

Beoordeling

Artikel 15, lid1, van de registerwet luidt als volgt: *„Een geregistreerde entiteit of een uiteindelijk begunstigde kan naargelang het geval en in de hiernavolgende uitzonderlijke omstandigheden op basis van een naar behoren gemotiveerd verzoek aan de beheerder verzoeken om de toegang tot de in artikel 3 bedoelde informatie te beperken tot de nationale autoriteiten, kredietinstellingen en financiële instellingen, alsmede tot deurwaarders en notarissen in hun hoedanigheid van openbaar ambtenaar, wanneer deze toegang de uiteindelijk begunstigde blootstelt aan een onevenredig risico, een risico op fraude, ontvoering, chantage, afpersing, pesterijen, geweld of intimidatie of wanneer de uiteindelijk begunstigde minderjarig of anderszins onbekwaam is.”*

Op grond van dit artikel moet het LBR en, ingeval beroep wordt ingesteld tegen een besluit tot afwijzing, de voorzitter van de handelskamer van de Tribunal d'arrondissement per individueel geval, derhalve met inachtneming van subjectieve factoren, onderzoeken of er uitzonderlijke omstandigheden zijn die een beperking van de toegang tot het RUB rechtvaardigen. **[Or. 6]**

Vastgesteld moet worden dat [OMISSIS] [de] Tribunal d'arrondissement van en te Luxemburg, [OMISSIS] reeds verscheidene prejudiciële vragen heeft gesteld in het kader van een zaak die met hetzelfde doel is ingeleid en betrekking heeft op de uitlegging van de begrippen „uitzonderlijke omstandigheden”, „risico” en

„onevenredig” in de context van de registerwet, en wel in de hiernavolgende bewoordingen:

[OMISSIS]

[OMISSIS] **[Or. 7]** [OMISSIS]

[OMISSIS]

[OMISSIS] **[Or. 8]** [OMISSIS]

[Formulering van de aan het Hof in zaak C-37/20 voorgelegde prejudiciële vragen]

Bij beschikking van 13 oktober 2020, zijn eveneens de volgende prejudiciële vragen aan het Hof voorgelegd:

[OMISSIS]

[OMISSIS] **[Or. 9]**

[OMISSIS]

[OMISSIS] **[Or. 10]** [OMISSIS]

[OMISSIS]

[Formulering van de aan het Hof in zaak C-601/20 voorgelegde prejudiciële vragen]

Terwijl de derde door verzoekers voorgestelde prejudiciële vraag reeds aan het Hof is voorgelegd en derhalve niet opnieuw zal worden ingediend, zijn de andere voorstellen voor prejudiciële vragen nog niet aan het Hof voorgelegd.

De Tribunal d'arrondissement stelt echter vast dat de eerste door verzoekers voorgestelde vraag, die betrekking heeft op de vermeende onbevoegdheid van de Europese Unie om wetgeving vast te stellen op het gebied van het recht op toegang tot informatie over de uiteindelijk begunstigden, terwijl een dergelijke maatregel niet zou strekken tot opheffing van belemmeringen van de vrijheden van verkeer of niet zou bijdragen tot het wegnemen van merkbare mededingingsverstoringen, niet gerechtvaardigd is.

Het kan immers niet worden ontkend dat de bestrijding van het witwassen van geld en terrorismefinanciering onder de bevoegdheden van de Europese Unie valt op grond van het VEU en het VWEU. Het feit dat een specifieke bepaling van een **[Or. 11]** richtlijn waarvan het onderwerp onder deze bevoegdheid valt, in voorkomend geval in strijd kan zijn met de grondbeginselen van de Europese Unie, laat de bevoegdheid van de Europese Unie onverlet.

De tweede door verzoekers voorgestelde vraag betreft het evenredigheidsbeginsel, dat met name is neergelegd in artikel 5, lid 4, VEU, dat bepaalt dat „[k]rachters het evenredigheidsbeginsel [...] de inhoud en de vorm van het optreden van de Unie niet verder [gaan] dan wat nodig is om de doelstellingen van de Verdragen te verwezenlijken”.

Overweging (30) van de richtlijn [2018/843] luidt: „*Publieke toegang tot informatie over uiteindelijk begunstigten maakt ook meer onderzoek van informatie door de maatschappij mogelijk, onder meer door de pers of maatschappelijke organisaties, en draagt bij tot het behoud van het vertrouwen in de integriteit van zakelijke transacties en het financiële stelsel. Publieke toegang kan bijdragen aan de bestrijding van misbruik van vennootschappen en andere juridische entiteiten en juridische constructies voor het witwassen van geld en terrorismefinanciering, zowel door onderzoeken vooruit te helpen als door reputatie-effecten, doordat iedereen die transacties kan aangaan, op de hoogte is van de identiteit van de uiteindelijk begunstigten ervan. Tevens bevordert publieke toegang de tijdige en doeltreffende beschikbaarheid van informatie voor zowel financiële instellingen als autoriteiten, met inbegrip van autoriteiten van derde landen, die betrokken zijn bij de bestrijding van dergelijke delicten. Toegang tot die informatie zou ook helpen bij onderzoeken naar witwassen van geld, daarmee verband houdende basisdelicten en terrorismefinanciering.*”

Overweging [35] [van deze richtlijn] preciseert dat „*[h]et verscherpte publieke onderzoek zal bijdragen aan het voorkomen van het misbruik van juridische entiteiten en juridische constructies, met inbegrip van belastingontwijking. Daarom is het essentieel dat de informatie over de uiteindelijk begunstigten nog minstens vijf jaar nadat de gronden voor de registratie van de informatie over de uiteindelijk begunstigten van de trust of de soortgelijke juridische constructie hebben opgehouden te bestaan, toegankelijk blijft via de nationale registers en via het systeem van gekoppelde registers. De lidstaten moeten echter in staat zijn wettelijk te voorzien in de verwerking van de informatie over uiteindelijk begunstigten, met inbegrip van persoonsgegevens, voor andere doeleinden, indien zulke verwerking beantwoordt aan een doelstelling van algemeen belang en in een democratische samenleving een maatregel vormt die noodzakelijk is en evenredig aan het nagestreefde doel.*”

In casu zijn de bepalingen inzake de publieke toegang tot informatie in het RUB vastgesteld in het kader van de bestrijding van het witwassen van geld en terrorismefinanciering. Het is echter niet duidelijk waarom een maximale openstelling van het RUB voor het grote publiek, met name zonder verplichting tot inschrijving en zonder betaling van rechten om toegang te krijgen tot het RUB, noodzakelijk is om de beoogde doelstellingen te bereiken.

Verzoekers willen derhalve terecht van het Hof vernemen of de vastgestelde maatregelen evenredig zijn aan het beoogde doel, zodat de betrokken vraag ter beoordeling dient te worden voorgelegd aan het Hof.

Artikel 12 van het Handvest bepaalt dat „[e]enieder [...] op alle niveaus, met name op politiek, vakverenigings- en maatschappelijk gebied [Or. 12], het recht [heeft] op vrijheid van vreedzame vergadering en op vrijheid van vereniging, hetgeen mede omvat eenieders recht, ter bescherming van zijn belangen samen met anderen vakverenigingen op te richten of zich daarbij aan te sluiten”.

Verzoekers stellen dat de openbaarmaking van de informatie over de daadwerkelijke begunstigen aan het grote publiek een ontmoedigend effect zou hebben op investeringen in vennootschappen en andere juridische entiteiten. In hun analyse baseren zij zich op een arrest van het Hof van 16 juni 2020 (C-78/18), waarin is geoordeeld dat een nationale wet die stelselmatige registratieverplichtingen oplegt aan organisaties die buitenlandse steun ontvangen, een ontmoedigend effect kan hebben op de deelname van in het buitenland wonende donateurs en derhalve het recht op vrijheid van vereniging beperkt.

Er zij op gewezen dat het recht op vrijheid van vereniging „een van de wezenlijke grondslagen van een democratische en pluralistische samenleving is, aangezien het de burgers in staat stelt om op gebieden van gemeenschappelijk belang collectief op te treden en zo bij te dragen aan het functioneren van het openbare leven” [arrest van 18 juni 20[2]0, Commissie/Hongarije (Transparantie van verenigingen), C-78/18, EU:C:2020:476, punten 110-114; Europa 2020, comm. 243, D. Simon].

Het doel van een vennootschap als G-FINANCE is niet om in het algemeen belang te handelen, maar om te handelen in het belang van haar aandeelhouders en uiteindelijk begunstigen. Hieruit moet worden geconcludeerd dat het recht op vrijheid van vereniging geen betrekking heeft op vennootschappen, zodat de gestelde schending van artikel 12 van het Handvest kan worden uitgesloten en de desbetreffende prejudiciële vraag derhalve niet aan het Hof hoeft te worden voorgelegd.

Artikel 16 van het Handvest luidt: „De vrijheid van ondernemerschap wordt erkend overeenkomstig het [recht van de Unie] en de nationale wetgevingen en praktijken.”

Verzoekers stellen dat de litigieuze bepalingen betreffende de toegang tot informatie in het RUB inbreuk maken op de vrijheid van ondernemerschap, doordat ze eenieder de gelegenheid bieden om de aandeelhoudersstructuren van vennootschappen en andere juridische entiteiten te onderzoeken en te analyseren, en aldus na te gaan hoe hun bedrijfsactiviteiten zijn georganiseerd. De toegang tot dergelijke informatie maakt het in het bijzonder mogelijk te weten te komen op welk moment natuurlijke personen aandeelhouder worden of ophouden aandeelhouder te zijn van de vennootschappen, waardoor op een agressieve wijze economische informatie kan worden vergaard en beïnvloedingsstrategieën kunnen worden ontwikkeld. Op die manier wordt de ondernemersgeest belemmerd.

Gelet op de rechtspraak van het Hof heeft de vrijheid van ondernemerschap een zeer breed toepassingsgebied, en omvat zij niet alleen „het recht voor elke onderneming om, binnen de grenzen van de aansprakelijkheid voor eigen handelingen, vrij te beschikken over de haar ter beschikking staande economische, technische en financiële middelen” (arrest van 27 maart 2014, UPC Telekabel Wien, C-314/12, EU:C:2014:192, punt 49; Europa 2014, comm. 229, L. Idot), maar ook, in het kader van de contractvrijheid, „*de vrije partnerkeuze in het economisch verkeer alsmede de vrijheid om de prijs voor een verrichting te bepalen*” (arrest van 22 januari 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, punten 42-43; GADLF nr. 26, § 4).

Evenals het in artikel 17 van het Handvest neergelegde eigendomsrecht, wordt de ruime toepasselijkheid van het recht op ondernemerschap evenwel genuanceerd door de vrij zwakke positie die het inneemt ten opzichte van het algemeen belang. **[Or. 13]**

Volgens de formulering van het Hof moet dit recht „in relatie tot zijn sociale functie worden beschouwd” en kan „[het gebruik ervan] dus aan beperkingen worden onderworpen, voor zover dergelijke beperkingen werkelijk beantwoorden aan doeleinden van algemeen belang en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, niet zijn te beschouwen als een onevenredige en onduidbare inbreuk, waardoor het gewaarborgde recht in zijn kern wordt aangetast” (bv. arrest van 15 januari 2013, Krizan, C-416/10, EU:C:2013:8, punt 113) (JurisClasseur Europe Traité Fasc. 160: Charte des droits fondamentaux de l’Union européenne, nrs. 59 e.v.).

De prejudiciële vraag over de vermeende schending van het recht van ondernemerschap heeft derhalve in werkelijkheid betrekking op het hierboven uiteengezette evenredigheidsbeginsel.

De Tribunal d’arrondissement is evenwel van mening dat de prejudiciële vraag betreffende de schending van artikel 16 van het Handvest volledigheidshalve aan het [Hof] dient te worden voorgelegd.

Artikel 20 van het Handvest bepaalt dat „eenieder gelijk [is] voor de wet”, terwijl artikel 21 bepaalt dat „iedere discriminatie, met name op grond van geslacht, ras, kleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid, verboden [is]”.

Verzoekers zijn van mening dat deze beginselen zijn geschonden omdat richtlijn van 2018 voorziet in een verschil in behandeling tussen vennootschappen en andere juridische entiteiten enerzijds en trusts en juridische constructies met een soortgelijke structuur en functie als trusts anderzijds, terwijl de toegang tot de registers van de uiteindelijke begunstigden van trusts beperkt is tot iedere natuurlijke of rechtspersoon die een redelijk belang kan aantonen.

Aangezien echter ook trusts voor witwaspraktijken of terrorismefinanciering kunnen worden gebruikt, is het verschil in behandeling met betrekking tot de toegang tot de registers niet gerechtvaardigd en vormt dit derhalve een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Bij gebreke van een duidelijke rechtvaardiging voor de noodzaak om deze twee categorieën entiteiten verschillend te behandelen, dient de desbetreffende prejudiciële vraag aan het Hof te worden voorgelegd.

Ten slotte voeren verzoekers aan dat het algemeen Europeesrechtelijk beginsel van bescherming van het zakengeheim – dat voor rechtspersonen in zekere zin het equivalent is van het recht op eerbiediging van het privéleven – door de litigieuze bepalingen wordt geschonden.

Het Hof heeft de bescherming van het zakengeheim als algemeen beginsel erkend (zie arresten van 24 juni 1986, AKZO Chemie en AKZO Chemie UK/Commissie, 53/85, EU:C:1986:256, punt 28, en 19 mei 1994, SEP/Commissie, C-36/92 P, EU:C:1994:205, punt 37).

Aangezien informatie over de uiteindelijk begunstigen van rechtspersonen het grote publiek informatie kan verschaffen over de aandeelhouders en [Or. 14] de interne machtsverhoudingen, dient de prejudiciële vraag ter beoordeling te worden voorgelegd aan het Hof.

Om deze redenen:

[OMISSIS] schorst [de] Tribunal d'Arrondissement de Luxembourg, rechtdoende in een procedure op tegenspraak,

[OMISSIS]

de behandeling van de zaak en legt hij het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende vragen voor:

„Zijn de bepalingen van richtlijn (EU) 2018/843 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2018 tot wijziging van richtlijn (EU) 2015/849 inzake de voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld of terrorismefinanciering, en tot wijziging van de richtlijnen 2009/138/EG en 2013/36/EU, en met name artikel 1, punt 15, onder c), tot wijziging van artikel 30, lid 5 van richtlijn (EU) 2015/849 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2015 inzake de voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld of terrorismefinanciering, zoals gewijzigd bij richtlijn (EU) 2018/843, voor zover daarbij aan elk lid van de bevolking een recht van toegang wordt verleend tot informatie over de daadwerkelijk begunstigen van vennootschappen en andere juridische entiteiten”

ongeldig, omdat zij een schending vormen van

- a) *het met name in artikel 5, lid 4, VEU neergelegde evenredigheidsbeginsel? en/of*
- b) *artikel 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie [hierna: „Handvest”] (vrijheid van ondernemerschap)? en/of*
- c) *de artikelen 20 (gelijkheid voor de wet) en 21 (non-discriminatie) van het Handvest? en/of*
- d) *het algemeen Europeesrechtelijk beginsel van bescherming van het zakengeheim?”*

[OMISSIS]

WERKDOCUMENT